

списанията, натъкналъ се на единъ учебникъ по химия. Видѣлъ му се тъй интересенъ, тъй пъленъ съ нови и непознати нѣща, че отъ този день Михаелъ започналъ най-ревностно да ги изучава. Следъ привръщане на дневната си работа той се затварялъ въ стаячката си, занимавалъ се съ разни химически опити и провѣрявалъ на практика прочетеното въ учебника. Добродушната готвачка, която живѣла въ сжщата квартира, му доставяла понѣкога необходимитѣ за изследване уреди и материали.

Единъ отъ редовнитѣ посетители на книжарницата се заинтересувалъ за непознатото момче и му направилъ единъ подарѣкъ, който за него ималъ по-голъма цена, отъ златото на всички английски банки. Това било безплатна входна карта за учебнитѣ курсове на Хъмфри Деви — най-голъмиятъ химикъ по онова време.

На тѣзи курсове високото, бледо момче, съ любопитни възторжени очи, правѣло впечатление на всички присѣдстваващи. То било не само най-младиятъ, но и най-дарениятъ посетителъ. Фарадей проявявалъ необикновенъ интересъ, държалъ си бележки, отъ които посетне съставилъ една илюстрирана книга. Когато натрупалъ доста много знания, той взелъ едно смѣло решение: написалъ писмо на Деви, изпратилъ му книгата си и го помолилъ да го назначи за свой помощникъ. Тази му постѣпка имала решаващо значение за неговото бъдеще. Тя наистина му отворила пѣтъ къмъ слава и успѣхъ — пѣтъ опредѣленъ само за избраници на живота.

Професорътъ прочелъ съ интересъ книгата, одобрилъ я и назначилъ Фарадей за помощникъ (асистентъ) въ лабораторията на Кралския институтъ съ заплата 25 шилинга на седмица. Отъ този день животътъ на Михаелъ взелъ друга насока. Той предприелъ едно двегодишно пѣтешествие изъ Европа съ Деви. Запозналъ се съ помощта на Деви съ ученитѣ въ Парижъ, Генуа,